

«Ell, el Ressuscitat, motivació per ser sal de la terra i llum del món.»

Bon vespre,

Vull que les primeres paraules d'aquest pregó siguin per als meus amics de la Coral Polifònica i la seva directora. Gràcies de tot cor per haver pensat que meresc experimentar la il·lusió i l'emoció que per a mi suposa avui poder fer aquest pregó.

37 persones m'han precedit en aquesta tasca, 33 homes i 4 donasses, molts d'ells són persones que amb la seva capacitat intel·lectual i el seu mestratge han deixat petjada dins mi. Molts d'altres tenc la sort de comptar-los entre els meus amics i han esdevingut imprescindibles en el camí apassionant de viure la vida. Un honor ampliar la llista de pregoners i sobretot fer-ho fent créixer la presència de dones.

No són moltes les oportunitats que es tenen per poder compartir pensaments i reflexions i alhora tenir auditori que escolti allò que una expressa, per això vull aprofitar bé l'oportunitat.

Avui tenc l'ocasió de fer-vos arribar una sèrie de pensaments i reflexions des de la meva vivència com a laica compromesa, condició que embolcalla totes les facetes de la meva vida i la pròpia actitud de vida; des de la meva labor com a consultora financera, com a política, com a germana, tia, amiga, companya de vida, dona, estudiant i ciutadana. Vull fer-ho des de la humilitat i conscient de les meves limitacions, sense que el que exposaré tenguí cap altra pretensió que aportar el meu punt de vista al que vol dir «viure la Setmana Santa» i fer-ho amb la mirada cap a Crist, un Crist Ressuscitat, que, com a laica, és el model que m'impulsa a ser sal de la terra i llum del món (Mt 5, 13-16).

Per a estructurar aquest pregó he volgut centrar-me en quatre moments clau de la passió, mort i resurrecció de Jesús. El Diumenge de Rams, el Dijous Sant, el Divendres Sant i el Diumenge de Pasqua seran el marc per poder reflexionar sobre quatre aspectes que interpel·len i determinen la meua vida: la comunitat, l'amor, el sofriment del món i l'esperança.

Fa un temps vaig anar a la presentació del poemari de Pere Suau «Himnes Òrfics» on explicava que en l'antigor cada un d'aquells poemes anava acompanyat d'una aroma que s'espargia abans de llegir cada poema. Avui en aquest pregó vull acompanyar cada un dels quatre moments esmentats anteriorment per una antífona, un record del passat i una vivència actual, mostra de la interrelació de tots els aspectes de la meua vida, per acabar cada bloc amb una pregunta que ens porti a la reflexió personal.

Diumenge de Rams.

Hosanna!

«Els infants dels hebreus,
portant rams d'olivera
sortien al camí del Senyor
clamant i dient:
Hosanna a les altures.»

El Diumenge de Rams de la meua infantesa tenia una imatge que es repetia any rere any: la *furgona* d'en Bartolo aparcada a l'inici de la costa de l'escola i amb les portes de darrera obertes per poder agafar els rams d'olivera que hi havia al seu interior.

He de reconèixer que a mi el que m'agradava era quan algú duia una palma de les blanques. Me feia molta enveja. Mirau per on que ara tenc la sort de tenir-ne una cada any, i no petita precisament, sinó una de les que els canonges de La Seu porten a beneir. Un detall amb les persones que tenim el plaer de compartir tasca de lectors a la Catedral i que tant de goig ens dona.

Si hi ha una característica que em crida l'atenció del Diumenge de Rams, i que a més és la que els quatre evangelistes destaquen d'aquest moment, és l'alegria amb què Jesús és rebut per la comunitat. L'alegria, característica que hauria de definir els cristians. La comunitat, en el seu sentit més ampli: la família, la colla, la comunitat parroquial, el poble, el nostre espai de desenvolupament humà.

Pens en la imatge de Jesús entrant a Jerusalem i imagina la festa que feia la gent i sobretot uns personatges d'excepció, els infants, que amb cor pur, sense missatges tergiversats, sense malesa, reben el Bon Mestre. Com xoca aquesta actitud dels infants amb la queixa adulta dels grans sacerdots i mestres de la llei, l'interès del poder enfront de l'alegria de l'esperit.

I jo, de quin equip sóc dins les meves col·lectivitats del dia a dia? Dels que afronten els reptes amb queixa i negativitat o amb positivisme i actitud col·laborativa? Vos ho heu platejat mai? Podria referir-me a molts cercles de la meua vida però pens que avui s'escau centrar-me en la nostra comunitat parroquial.

Les parròquies són, en elles mateixes, espai d'evangelització que ens serveixen com estructura de participació, on es reuneix la comunitat per tenir experiència d'Església, on tots ens hi citam per trobar-nos amb Jesús viu a través de la seva Paraula que ens fa entrar en un procés comunitari de conversió per seguir el seu estil de vida. Les parròquies ens haurien d'oferir, a tots i cada un, allò essencial del que fa falta per conèixer a Crist i poder viure seguint el seu exemple i, al mateix temps, aprofundir en la fe, la caritat i l'esperança.

Cada parròquia està arrelada a un context geogràfic ben concret però també immersa en unes circumstàncies específiques fruit de les característiques socials i culturals de les persones que la formen, de la **història pròpia de la comunitat i la parròquia, dels**

projectes genuïns de cada una d'elles, de les vivències col·lectives... Sorgeix d'aquí la necessitat de ser conscients de la realitat de les parròquies i, per extensió, de l'Església dins la societat.

Les parròquies han de ser obertes a tothom, i som els homes i les dones que ens hi sentim convidats, commoguts per la presència de l'amor de Déu, a compartir-hi amb l'altre el nostre camí d'aprofundiment en la nostra trobada amb Crist i el seu estil de vida, i ho feim posant al servei de la comunitat la **diversitat de les nostres vocacions**.

La comunitat parroquial és, també, un espai de gran càrrega de relacions interpersonals, d'afecte, de comunicació i de coneixement entre aquells que en formen part, essent un aspecte, aquest, que no cal descuidar ni deixar de banda.

Si bé és cert que les parròquies són encara avui un dels espais de més visibilització de la experiència de fe cristiana, no podem fer orelles sordes a una imperant realitat que dibuixa un món canviant, amb una pluralitat de creences emergent on ja no tota la ciutadania comparteix la mateixa religió, amb una gran confluència de cultures, amb escales de valors variants..., una realitat que ens du a repensar el paper de les comunitats i fer-ho en el sentit que tots els membres de la comunitat es sentin responsables de la missió, disposats al servei d'aquells més necessitats, que es sentin servidors i acompanyats, que uneixin esforços i es mostrin atents a l'hora de detectar els signes dels temps.

El canviant context social i cultural i també la disminució del nombre de capellans que fins ara han assumit les tasques com a referents, ha portat a l'Església, conscient de la realitat imperant, a cercar nous mètodes d'organització i col·laboració entre parròquies, a replantejar el paper dels capellans en el dia a dia de les comunitats, a reforçar la figura del laïcat... en definitiva a cercar noves estructures que, adaptant l'Església als nous temps, permetin de manera cooperativa i amb l'ajuda de tots els membres de la comunitat seguir caminant.

Ens trobem, en definitiva, davant la necessitat de canviar la visió del "sempre s'ha fet així" repensant nous objectius, estructures que facilitin i ajudin en la tasca, dibuixant un nou estil, adaptant els mètodes evangelitzadors propis de les comunitats; i tot això fer-ho comptant amb l'altre per avançar conjuntament cap a un nou paradigma on la nostra figura, la dels laics, és cabdal per irradiar al món la nostra vida de fe mentre ens mantenim oberts i atents a les realitats del món.

En paraules del bisbe Taltavull: "la nova evangelització la faran els laics, o no es farà". Cert és que són molts els interrogants que suscita el nou camí i segurament sols el pas del temps ens permetrà fer una anàlisi de tot el procés posat en marxa.

Però no em digueu que no és un repte apassionant? Amb quina actitud cal que l'afrontem?

Dijous Sant.

Mandatum novum.

«Vos don un nou manament,
que us estimeu els uns als altres
tal com jo us he estimat.»

«Podem fer les panades de carn, però enforbarem les justes per avui perquè demà no n'hem de menjar.» Era la frase que cada any se sentia dins la cuina de casa quan mon pare feia les panades i ma mare escurava els mil estris que ell anava acumulant. Segur que els meus germans recorden el que dic.

Ara aquesta imatge es repeteix cada any, normalment amb la música de «Jesucrist Superstar» de fons que la meva germana Neus posa al telèfon, a Son Serra o a ca la meva germana Marilena. Jo som l'encarregada de fer les pastes i ella de posar ordre; tal i com feien mon pare i ma mare nosaltres repetim aquell cerimonial. Però aquest ritual té el seu punt central quan feim la repartició i preparam el present per a cada un dels 9 germans i germanes i les seves famílies.

Aquesta imatge viscuda a casa, i que segur que es repeteix a moltes cases i comunitats, em porta directament a la imatge del darrer sopar. Jesús comparteix amb els seus amics estimats, la seva família, el pa i el vi. Tots entorn d'una mateixa taula. Ell, el Senyor, durant el mateix sopar es fa servidor agenollant-se com a la més alta mostra de servei i amor cap a tots i cada un d'ells, inclòs Judes qui poc després el trairà. De fet, cada gest de Jesús, serveix de model i pauta per a fer realitat el compliment del manament nou que com a comiat al Sant Sopar fa als seus amics. *Estimau-vos els uns al altres tal com jo us he estimat.*

I què exigeix «estimar-nos»? Reconeixement de cadascú, respecte, ajuda mútua, fer-nos confiança... i fer-ho seguint l'estil de Jesús, anteposant l'amor a l'altre per damunt de qualsevol cosa.

L'objectiu del mandat és claríssim. Cal estimar tothom, fins i tot aquells que ens feren. Perquè en l'intent d'estimar com Ell, serà on tothom coneixerà que som d'Ell. Fàcil de dir però sovint complicat de materialitzar. Massa cops ens deixam dur per actituds que poc s'assemblen a l'amor. Massa cops els nostres actes s'assemblen a la manera d'actuar de Jesús com un cercle a un triangle. **Massa cops, fins i tot, ens atrevim a pontificar sobre el que és amor i que no és amor, a qui es pot estimar i a qui no, qui mereix ser estimat i qui no.** Sovint, com a cristiana, em sent avergonyida pel poc respecte que tenim al que, per a mi, és el centre de la nostra actitud de vida: «estimar». Massa sovint sent que, amb actituds ajusticiants, dibuixam normes de conducta i pautes socials que difereixen del vertader missatge de Jesús.

Diu Sant Agustí -«Estima i fes el que vulguis». No ho diu com una carta en blanc a fer el que hom li véngui en gana; simplement ens diu que si tenim l'amor com a filtre, i ja hem expressat que és l'amor pels cristians, res del que vulguem fer serà dolent. Si estimam, i jo afegiria si deixam que els altres estimin, tots els actes, allò que feim o farem serà amor i per tant tindrem una pau i una alegria interior que ens farà feliços.

I nosaltres ens permetem viure la joia d'estimar?

Divendres Sant.

Vinea mea electa.

«Jo et vaig sembrar, vinya escollida.
Com t'has convertit en una vinya de fruits amargs
fins el punt de crucificar-me i alliberar Barrabàs?»

Record la meva angoixa quan s'acostava l'horabaixa del Divendres Sant. A mi sempre m'han impressionat els renous forts i saber que aquell dia, en anar a l'església, **tornarien** a fer el «Davallament» no em feia cap gràcia. Era aquell renou de cop sec, del martell als claus, que m'omplia d'intranquil·litat. Els hi vaig explicar a mon pare i ma mare i vàrem dedicar una estona a fer una prova a mode d'assaig. Mon pare amb el tallant de la carn va fer un cops a una fusta i ma mare tapava les meves orelletes perquè pogués veure que no m'havia de preocupar, que talment ho faria a l'església quan llevassin els tres claus al Bon Jesús.

He de reconèixer que ara ja no tenc ni mon pare ni ma mare que em tapin les orelles; però segueix repetint el mateix gest quan en acabar la processó del Divendres Sant, aquí a Bunyola o a l'església dels Socors de Ciutat, el cos mort de Crist és enterrat i es fa caure amb un fort cop la tapa del sepulcre. Després d'aquest cop, tot ja s'ha complert. Silenci i foscor.

Tapar-se les orelles, no voler escoltar un món que crida, mantenir-nos en silenci davant tanta injustícia, perpetuar la foscor des de la nostra indiferència. Qui estigui lliure de pecat i no s'hagi mantingut mai de perfil davant certes situacions de patiment, que tiri la primera pedra!

Acompanyar Crist camí de la creu, l'exercici del Via Crucis, té un sentit ben actual quan reflexionem sobre les «creus» que el nostre món carrega. Ben igual que com a cristians no podem mantenir-nos simples espectadors del Via Crucis del Crist, tampoc podem ser espectadors i molt manco potenciadors dels diversos Via Crucis que pateix la nostra societat.

La creu que carregà Crist és la creu que porten totes les persones que cada dia són marginades, excloses, que veuen com la seva dignitat és trepitjada. Davant les creus

d'aquest món calen carretades de compassió, que és passió i sofriment compartit. Calen carretades de pietat que ens portin a consolar qui plora, estar a prop de qui està sol o angoixat, acollir i socórrer a qui passa necessitat.

Cal més valentia. Cal que s'acabin els silencis i denunciem tota la injustícia que hi ha. Perquè la creu de Crist és la mateixa creu que noves víctimes innocents es carreguen cada dia: víctimes de la guerra a Palestina i Ucraïna, víctimes de la violència masclista i la desigualtat entre homes i dones, víctimes de la corrupció i l'abús d'aquells que utilitzen la política com a font d'enriquiment i interès personal, víctimes de la LGTBI fòbia, víctimes del racisme i la intransigència, víctimes de les «fake news», víctimes del negacionisme del canvi climàtic i la destrucció del medi ambient, víctimes de l'especulació immobiliària i la sobre explotació turística...

La creu que carregà Crist és la mateixa que avui els països rics carreguen sobre els països més desfavorits.

Digau-me doncs quin sentit tendria que el Divendres Sant contemplem i meditem les paraules de Crist a la creu i per altre costat facem orelles sordes als clams de la humanitat que pateix?

Diumenge de Pasqua.

Regina Caeli.

«Reina del cel, alegrau-vos
perquè aquell que mereixéreu portar,
ha ressuscitat tal com digué.»

El Diumenge de Pasqua té per mi dos records graciosos que vull compartir.

Record un dia al piset del Camp on abans hi havia la vicaria i que per aquells moments era un espai de magatzem, on tot hi cabia, nosaltres hi havíem anat a preparar alguna activitat de campament. Recordo que amb un amiga entràrem al bany a fer net uns pinzells i se'ns va passar pel cap fer córrer la cortina de la dutxa i dins la dutxa hi trobàrem la imatge de la Mare de Déu de *l'encontrada*. No se si l'heu vista mai sense vestir, però és un pal amb un cap; això si, amb uns tirabuixons molt ben fets. Aquella imatge ens va deixar, a les dues, marcades de per vida.

L'altre record fa referència a l'altra figura clau de la processó del dia de Pasqua, Crist. Com sabeu la imatge representa a Crist ressuscitat vestit amb el drap d'amortallar i el nostre du una capeta de color vermell. Tornaré a citar en Bartolo i el dia que va enganxar, per davall dels dos braços oberts de Crist, la capeta amb una agulla engafetadora perquè trobava que no era el més adequat que després de ressuscitat es tragués el Bon Jesús tan destapat a la processó.

De tots els moments viscuts durant els dies de la Setmana Santa i la Pasqua, el moment de la trobada entre Maria i Crist és sense cap mena de dubte el més emocionant per a mi. Perquè és aquesta trobada que dona sentit a tot, l'abraçada entre el Fill ressuscitat i la Mare, l'abraçada desitjada després de depositar tota l'esperança en el Pare, l'abraçada d'alegria després de la tristesa més profunda, l'abraçada més incondicional.

Per a mi és el signe més evident que el pla que Déu té per a nosaltres és un pla d'esperança que culmina sempre amb l'alegria, amb l'alegria de la resurrecció i la vida eterna.

Que el nostre camí vital acaba amb la trobada i l'abraçada amb el Pare, per a totes i tots sense excepció. Però que a més les creus vitals que apareixen en els «divendres sants» de la nostra vida arriben sempre, tard o d'hora, al dia de Pasqua. Pens que el gran drama és estancar-se en els «divendres sants» de la nostra vida perdent l'esperança o pitjor encara acomodant-nos en el desànim i el conformisme. La tristesa, el cansament, l'angoixa, fins i tot el negativisme, no són pecats però pens que no intentar revertir-los amb esperança, **ens allunya** del nostre compromís cristià.

«Viviu contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents» diu Sant Pau. Aquesta ha de ser la nostra carta de presentació. Aquesta ha de ser l'actitud que acompanyi el nostre caminar. L'alegria del qui fa les coses amb amor i per amor, l'alegria de qui viu sabent-se estimat i respectat, l'alegria de qui afronta amb valentia i esperança les angoixes, l'alegria de qui en el desànim es deixa acompanyar i de qui acarona a qui ho necessita.

Sempre he pensat que la manera amb què afrontam a la vida les situacions adverses, inesperades, però també com vivim les «victòries» dels altres, diu molt de nosaltres mateixos i defineix molt la nostra actitud davant la vida. El ser conscients que els nostres actes, les nostres paraules, tenen una repercussió damunt l'ànim i l'estat de l'altre ens fa ser encara més conscients de la necessitat de tractar amb genuïna i reconfortant actitud cada persona que es creua en el nostre camí.

Digau-me, si no és amb esperança, valentia, amabilitat i alegria, de quina manera podem afrontar tots els reptes que com a societat i comunitat se'ns presenten?

Post Escriptum.

El Dilluns de Pasqua comença una nova oportunitat. A Mallorca celebrem la Segona Festa. Pens que és un moment realment oportú per reflexionar totes les vivències de la Setmana Santa col·lectiva i individual. Un bon moment per traçar un pla individual d'acció, posar en pràctica maneres de fer i actituds que reforcin les reflexions que les vivències pasquals ens hagin suscitat i aportat. Aprofitem per reflectir en accions concretes la nostra disponibilitat, la nostra alegria i siguem portadors de «bon rotllo» i

esperança als nostres espais de relació. Aprofitem per prioritzar l'interès comú en els nostres fets. Per posar amabilitat en les nostres converses, per dir més vegades «t'estimo», per alegrar-nos més per les alegries dels altres... ben segur que qualsevol passa que ens perpetuï en l'esperança i l'alegria de la Pasqua, ens farà viure de manera més plena.

Gràcies de tot cor a la Coral Polifònica, a la meva família i amics i a totes les persones que heu volgut escoltar aquestes paraules.

**Bona Setmana Santa i plens d'esperança esperem l'arribada de la Pasqua.
Viviu sempre contents.**

Mercè Bujosa Estarellas.